

Pytania prejudycjalne

Czy podstawa odmowy rejestracji znaku towarowego określona w art. 3 ust. 1 lit. b) lub c) dyrektywy 2008/95/EG⁽¹⁾ znajduje zastosowanie także do oznaczenia słownego składającego się z połączenia mającej opisowy charakter kombinacji wyrazów i niemającego charakteru opisowego ciągu liter, jeżeli ciąg liter postrzegany jest przez odbiorców jako skrót wyrazów mających charakter opisowy, ponieważ odzwierciedla ich pierwsze litery, a w związku z tym cały znak towarowy może być rozumiany jako kombinacja wzajemnie objaśniających się i mających charakter opisowy wskazówek, względnie skrótów?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) Dz.U. L 299, s. 25

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 25 lutego 2011 r. — Securvita — Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH przeciwko Öko-Invest Verlagsgesellschaft mbH; interwenient: Deutsches Patent- und Markenamt

(Sprawa C-91/11)

(2011/C 173/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Securvita — Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH.

Strona pozwana: Öko-Invest Verlagsgesellschaft mbH

Interwenient: Deutsches Patent- und Markenamt

Pytania prejudycjalne

Czy podstawa odmowy rejestracji znaku towarowego określona w art. 3 ust. 1 lit. b) lub c) dyrektywy 2008/95⁽¹⁾ znajduje zastosowanie także do oznaczenia słownego składającego się z połączenia ciągu liter, który — jeśli rozpatrywany odrębnie — nie ma charakteru opisowego i mającej opisowy charakter kombinacji wyrazów, jeżeli ciąg liter postrzegany jest przez odbiorców jako skrót wyrazów mających charakter opisowy, ponieważ odzwierciedla ich pierwsze litery, a w związku z tym cały znak towarowy może być rozumiany jako kombinacja wzajemnie objaśniających się i mających charakter opisowy wskazówek, względnie skrótów?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana), Dz. U. L 299, s. 25

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 2 marca 2011 r. — Republika Federalna Niemiec przeciwko Z

(Sprawa C-99/11)

(2011/C 173/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec

Strona pozwana: Z

Inni uczestnicy: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht; Der Bundesbeauftragte für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nie każda ingerencja w wolność wyznania, stanowiąca naruszenie art. 9 EKPC, jest aktem prześladowania w rozumieniu wspomnianego przepisu dyrektywy, lecz że poważne naruszenie wolności wyznania jako podstawowego prawa człowieka zachodzi tylko wówczas, kiedy dotyczy jej zasadniczej sfery?
- 2) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze:
 - a) Czy zasadnicza sfera wolności wyznania jest ograniczona do wyznawania wiary i uprawiania praktyk religijnych w przestrzeni domowej i sąsiedzkiej, czy też akt prześladowania w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2004/83 może również polegać na tym, że uprawianie praktyk religijnych w miejscach publicznych w państwie pochodzenia stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia lub wolności fizycznej i z tego powodu wnioskodawca rezygnuje z tych praktyk?
 - b) Jeżeli zasadnicza sfera wolności wyznania może również dotyczyć określonych praktyk religijnych w miejscach publicznych:

Czy w tym przypadku dla wystąpienia poważnego naruszenia wolności wyznania wystarczy, że wnioskodawca postrzega uprawianie praktyk swojej wiary jako niezbędne dla zachowania swojej tożsamości religijnej,

albo czy ponadto jest konieczne aby wspólnota religijna, której wnioskodawca jest członkiem, uważała te praktyki jako zasadniczy element nauki wiary,

albo czy dalsze ograniczenia mogą wynikać z innych okoliczności, jak np. z ogólnych stosunków w państwie pochodzenia?